

Teme: Malonogometni turnir Kutija šibica

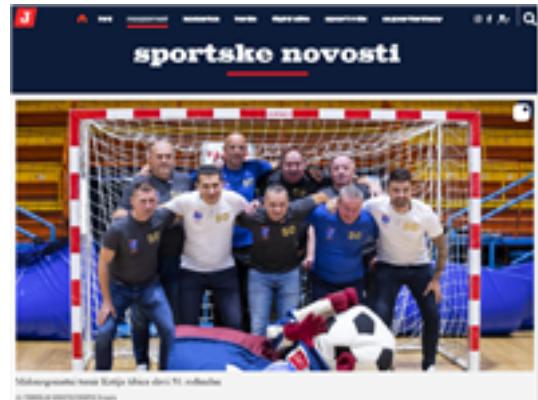
Najja i turnir na ovim prostorima slavi 50. ro endan: 'Kutija šibica se igra za slavu i zato je posebna'

I vi možete bio dio jubilarnog 50. izdanja najve eg malonogometnog turnira na ovim prostorima

Malonogometni turnir Kutija šibica slavi 50. ro endan

Godine su prolećje. U trenu. Kutija šibica, glasoviti, najkvalitetniji i najpopularniji malonogometni turnir u nas, pa i šire, stigla je do brojke 50! Pedeset godina, pola stolje a, Kutija slavi ve zlatni pir.

KUTIJA ŠIBICA

Tko ne zna: Kutija šibica je, uz Zlatnu piruetu, najstarija (i najjeftinija) sportska priredba koju organizira i podržava Grad Zagreb! Kutija šibica, i raj i izazov za svakoga igra a koji misli da zna što je "hakl", dobila je ime po sportskoj dvorani na Trešnjevcu koja je, iako je kad je bila sagra ena bila najve a dvorana u Zagrebu, bila toliko mala da si je odmah priskrbila nadimak Kutija šibica. No kad se danas kaže "Kutija šibica", na trešnjeva ku dvoranu nadomak Remize nitko i ne pomisli. Svima je na umu mali nogomet.

Kad su prof. Ivan Varga i Mladen Vušak 1971. godine u Kutiji šibica organizirali pozivni sije anjski dvoranski malonogometni turnir osam mom adi, zasigurno nisu ni slutili u kojem e pravcu oti i natjecanje, koje je bilo pripravljeno kako bi velikonogometi skratili zimsku stanku. No kako su ubrzo po elu stizati pitanja "bismo li sljede e sezone mogli zaigrati i mi", Kutija se 1973. otvorila javnosti. Bio je to pun pogodak. Ali odmah se pojavio i problem: nepripremljeni za veliko zanimanje haklera, ve ina kojih dotad nikada nije ni zaigrala u dvorani, organizatori su morali odbijati mom adi, jer nije bilo dovoljno dvorana.

Kutija šibica ima i veteransko izdanje

Kutija šibica je u po etnim, doista herojskim vremenima, imala naglašeno zagreba ki štih. Ali, situacija se ubrzo zna ajno promijenila. Zanimanje za Kutiju u as je po elo skokovito rasti. Na prvoj otvorenoj Kutiji nadmetalo se 40 mom adi, a ve 1975. turnir je imao više od sto sastava (118). Godine 1978. zaigrale su 224 mom adi, a totalno ludilo za Kutijom vladalo je od 1981. do 1987. Godine 1985. Kutija je zabilježila rekord. Te sezone na parkete zagreba kih dvorana izašlo je 648 mom adi!

Kutija se negda lako punila. U Zagrebu, na legendarnom Keglbajsu, godinama se igralo odli no uhodano prvenstvo Zagreba u malom nogometu. Na vrhuncu je postojalo šest liga, po 12 mom adi u svakoj. Kutija je stoga odmah u startu imala 72 odli ne mom adi. No to je bio samo po etak pri e. Sedamdesetih i osamdesetih u Zagrebu nije postojalo igralište na kojem se nije igrao mali nogomet. Na mnogim školskim igralištima mom adi su ekale u redu kako bi do ekale svoj as.

Turnir postoji ve 50 godina

Naravno, sve su to bili kandidati za Kutiju. No dogodilo se još nešto vrlo važno. Ici Kerhinu, glasovitom uredniku sportske rubrike Veernjeg lista, neobično se svidjela ideja Kutije šibica, pa se 1973. uključio u organizaciju natjecanja. Ico potom nije propustio niti jedan turnir. Slagao je program, reprezentacije Kutije šibica, koje su svake godine na završni dan turnira igrale s Dinamom ili reprezentacijom prvoligaških nogometnika. Ico Kerhin bio je jak novinar. Mogao je mnogo, nije se štedio i s potporom snažnoga medija Kutija je brzo rasla. Kutija je imala prostor u medijima, koji ima i danas, nakon što su medijsku pokroviteljsku palicu preuzele Sportske novosti.

Kutiju su željeli igrati svi. Pa i dinamovci, koji su redovito bili najveći mamac Kutije, koja je posebna bila baš po tomu što je to bilo jedino mjesto na kojem je rekreativac mogao zaigrati sa svojim idolom. Iz Zagreba se Kutija proširila na Hrvatsku, a potom granica više nije bilo. Godine 1985. nije postojao višenjivo igra velikog nogometa u negdašnjoj Jugoslaviji koji nije bio na parketu Kutije šibica. Ako je bio siguran da je dobar i u haklu. Gledanost Kutije bila je nevjerojatna. Godine 1973. kad se turnir otvorio javnosti, zanimanje gledatelja odmah je preraslo kapacitet originalne Kutije šibice, koja je primala tek oko 1000 ljudi. Ubrzo potom premalena je postala i Dvorana II Doma sportova (3800 gledatelja, pa i više), a u osamdesetima dovoljno velika nije bila ni Ledena dvorana (6000 gledatelja pa i više).

Kultni malonogometni turnir nosi sa sobom veliki prestiž

IVAN LACKOVIC/CROPIX Cropix

Naravno, sve su to bili kandidati za Kutiju. No dogodilo se još nešto vrlo važno. Ici Kerhinu, glasovitom uredniku sportske rubrike Veernjeg lista, neobično se svidjela ideja Kutije šibica, pa se 1973. uključio u organizaciju natjecanja. Ico potom nije propustio niti jedan turnir. Slagao je program, reprezentacije Kutije šibica, koje su svake godine na završni dan turnira igrale s Dinamom ili reprezentacijom prvoligaških nogometnika. Ico Kerhin bio je jak novinar. Mogao je mnogo, nije se štedio i s potporom snažnoga medija Kutija je brzo rasla. Kutija je imala prostor u medijima, koji ima i danas, nakon što su medijsku pokroviteljsku palicu preuzele Sportske novosti.

Kutiju su željeli igrati svi. Pa i dinamovci, koji su redovito bili najveći mamac Kutije, koja je posebna bila baš po tomu što je to bilo jedino mjesto na kojem je rekreativac mogao zaigrati sa svojim idolom. Iz Zagreba se Kutija proširila na Hrvatsku, a potom granica više nije bilo. Godine 1985. nije postojao višenjivo igra velikog nogometa u negdašnjoj Jugoslaviji koji nije bio na parketu Kutije šibica. Ako je bio siguran da je dobar i u haklu. Gledanost Kutije bila je nevjerojatna. Godine 1973. kad se turnir otvorio javnosti, zanimanje gledatelja odmah je preraslo kapacitet originalne Kutije šibice, koja je primala tek oko 1000 ljudi. Ubrzo potom premalena je postala i Dvorana II Doma sportova (3800 gledatelja, pa i više), a u osamdesetima dovoljno velika nije bila ni Ledena dvorana (6000 gledatelja pa i više).

Kultni malonogometni turnir nosi sa sobom veliki prestiž

Kad se prisjetimo Kutije šibica, koja vrsto drži svoje ime, iako ta sportska dvorana na Trešnjevcu već desetljeće ima nije poprište najvažnijih sportskih događaja, uvijek nas obuzme nostalgija. Vjerovali ili ne: neko su momadi cijelu godinu razmišljale kako će i gdje pribaviti majice i nove tenisice (u starima igračima se osjećao kao da je na ledu) te skupiti novac za upisninu. Što se danas doima kao fantazija.

Igrač sam godinama za Grahorovu, po mnogočemu jedinstvenu zagrebačku momad. Premaš su za nas u sedamdesetima igrali i Slaven Zambata, i Marijan Novak, i Josip Ražić, trojica odličnih Dinamovih centrafora, premaš smo, dakle, imali vrsto ime, super igru i odlične rezultate, svi smo mi od džeparca i gdjekojega honorara

skupljali novac za opremu i upisnine. Godine 1977. dogodila nam se nevija Ernest Major, nogometni Dinama (u slobodno vrijeme i Grahovice) iz Kanade, gdje je igrao za Metros Croatiju Toronto, poslao nam je dresove na kojima je bilo otisnuto ime mom adi i nadimak svakoga igrača. Bilo je to uđudo! Novi dresovi, za koje smo dugo skupljali novac, stigli su nam 1981. iz Engleske. Ali kako? Da ne bismo platili carinu i tko zna što još, dresovi su iz Engleske stigli u Graz na adresu tako prerano otišloga Bože Bakote, sjajnog nogometnika i prekrasnog ovjeka. Božo nam je potom dresove dopremio u Zagreb. Zašto smo dresove kupovali u inozemstvu? Zato što u to doba kod kuće nije bilo ni boljih ni zanimljivijih. Zašto smo ih švercali? Zato jer bi nas carinici gadno oderali.

Zagrebačke malonogometne mom adi negda su se za Kutiju šibica počele pripremati već u rujnu. Pritom su osobito bili zanimljivi novaci na malonogometnoj sceni (mom adi ulica, četvrti, prijatelja, studenata...) koji su za svoju mom adi morali pronaći ime. Što nije bilo jednostavno. Jedno vrijeme u Kutiji nisu mogli igrati mom adi koje su reklamirale kafic. Potom su mogli, ali su morale paziti kakvo će ime ponijeti. Jer su sa svih strana vrebali socijalni dušobrižnici.

Na Kutiji 1986., osim etabliranih mom adi, klubova, tvornica, mjesnih zajednica itd., igrali su, naprimjer, i bezazleni: Romantičari s Remize, Rudeški dječaci, Bijele perle, Kako god raspoloženi, Bosna razarači, Ranjeni labud, Profesori obrane, Krilati Antuni, eki u ruke, ernobilci (bilo je to u doba ernobilske katastrofe), Upala pluča, Ivana i 8 patuljaka, Moralni pobjednici, pa i McDonald's, iako u nas u osamdesetim godinama XX. stoljeća McDonald'sa još nije bilo ni u tragovima. No, za uđudo božje, u turnir su se nekim slučajem uspjele ugurati i: Sex kubure, ali, što je izazvalo naknadnu sablazanju, i Joint Blues (nisu tada baš svi znali što je joint) te Konoplja. Na sreću u nepažljivih organizatora, brzo su izletjeli.

S imenima malonogometnih mom adi u Zagrebu je bilo uistinu velikih nevolja. Totalitaristi su bdjeli nad svime. A osobito su revni bili sitni inovnici i još sitnije špije, koji su reagirali na sve i svašta. Jednom zgodom pojavila se na Keglbaju mom adi koja se zvala HAVK! Potegnulo se odmah pitanje: kakva se podvala skriva iza toga imena? A iza HAVK-a "skrivali" su se samo vrhunski veslači u sastavu koji se punim imenom i prezimenom zvao: Hrvatski akademski veslački klub. Kad se "otkrilo" tko je iza HAVK-a, nastala je nova drama. Problem je bio posvojni pridjev - hrvatski.

Na turniru su nastupali brojni nogometnici, ali i potpuni amateri

Na "sud" uvara sustava 1984. je dospjela i moja Grahovica, koja je prvi put dobila sponzora i postala Bond Street American. Uvara poretku prvo nas je opleo moralnom poukom: "Sve granice neukusa, jezičnog, prelaze nazivi zagrebačkih mom adi malog nogometa. Razmislimo o rečenicama: Bond Street American i Tiffany finalisti, jer je u igri s Intermezzom posruuo Xanadu R. Blago nama!". Potom je stiglo i pitanje: "Zar su nogometne organizacije, koje su bile kolijevka revolucionarnih događanja (eto nam opet revolucije), odjednom ostale bez idejnosti, koje nam koristi, ako jedan oblik kulture razvijamo, a drugi degradiramo"?

Nakon "upozorenja" stiglo je i pitanje socijalske mjesne zajednice: "Jeste li nas pitali za dozvolu?"

Joj, joj. Ime nismo promijenili, jer je bilo i pametnih.

Teško je danas, u svijetu kojim vlada tortura novca, to povjerovati, ali u pionirskim danima Kutije šibica igralo se isključivo za slavu. Najvažnije nagrade bile su trenirke, dresovi, lopta... Kad su 1979. Kutiju osvojile brilljantne Mostarske kiše, predvođene senzacionalnim Lolom Grgićem, Mostarci su molili biće (umjesto trenirki) mogli dobiti koji dinar kako bi pokrili putne troškove od Mostara do Zagreba. Nije prošlo. Danas se u Kutiji osvajaju i ozbiljne nagrade, ali, zanimljivo, pravo na rečenicu "osvojio sam Kutiju" za prave je igre je još uvijek važnije od svega novca ovoga svijeta. Stoga je Kutija posebna.

Ne zaboravite se prijaviti za jubilarnu 50. Kutiju šibica

Prijave za turnir traju od danas, 2. do 9. studenog. Više informacija o svemu možete pronaći na službenim stranicama www.kutija-sibica.hr i www.sportskioobjekti.hr, na Facebook, te Instagram stranici, kao i na kontakt mail Ova e-mail adresa je zaštićena od spambota. Potrebno je omogućiti JavaScript da je vidite..

<https://www.jutarnji.hr/sn/nogomet/nogomet-mix/najjaci-turnir-na-ovim-prostorima-slavi-50-rodendan-kutija-sibica-se-igra-za-slavu-i-zato-je-posebna-15115552>

KLJUČNE RIJEKE:
#Kutija šibica, #mali nogomet, #Zagreb

AUTOR:
Anton Samovojska